



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců:

a) S.M. A. D.,

b) A. H. S. A. A.,

c) nezletilý A. A. H. S. A.,

nezletilý žalobce c) zastoupen zákonným zástupcem otcem –
žalobcem b), všichni státní příslušnost Libye,

všichni zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Stodolní 7

proti

žalovanému:

Ředitelství služby cizinecké policie,

sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 2. 2019 č. j. CPR-1943-2/ČJ-2019-
930310-V241 a č. j. CPR-1946-2/ČJ-2019-930310-V241, ve věci správního vyhoštění

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutími Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 29. 11. 2018 č. j. KRPT-272898-19/ČJ-2018-070022 a č. j. KRPT-273144-19/ČJ-2018-070022 byla žalobcům uložena správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) a stanovena doba, po kterou jim nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena dle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 32 zákona č. 326/1999 Sb., byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Současně bylo rozhodnuto o tom, že podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb., se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 citovaného zákona.
2. Proti výše uvedeným rozhodnutím podali žalobci odvolání, která byla žalobou napadenými rozhodnutími ze dne 18. 2. 2019, označenými v záhlaví tohoto rozsudku, zamítnuta a rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla potvrzena.
3. Žalobci podali v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti označeným rozhodnutím, žalobkyně a) proti rozhodnutí č. j. CPR-1946-2/ČJ-2019-930310-V241 (řízení ve věci sp. zn. 18 A 9/2019) a žalobci b) a c) proti rozhodnutí č. j. CPR-1943-2/ČJ-2019-930310-V241 (řízení ve věci sp. zn. 18 A 10/2019). U jednání dne 23. 4. 2019 byly obě věci sp. zn. 18 A 9/2019 a sp. zn. 18 A 10/2019 spojeny ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 18 A 9/2019.
4. Žalobci jednak obecně podali výčet různých ustanovení správního řádu, která měl dle jejich názoru žalovaný porušit a parafrázoval text těchto ustanovení. Konkrétně pak namítali, že napadená rozhodnutí neposuzují přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Vyslovili názor, že napadená rozhodnutí jsou nepřiměřeným zásahem do jejich práv, zejména s ohledem na věk nezletilého žalobce c), který se na území České republiky léčí a tato léčba mu velmi pomáhá. Rozhodnutí tak představují přímý zásah do jejich rodinného života. Zdůraznili, že správní orgány opomenuly skutečnost, kterou v průběhu správního řízení zdůrazňovaly, že zde existoval důležitý osobní zájem na setrvání na území České republiky, a to zdravotní stav nezletilého žalobce c), který je synem žalobců a) a b). Poukazovali na to, že při své imobilitě je dítě odkázáno na jejich stálou osobní asistenci, pominou-li skutečnost, že se jedná o nezletilé dítě, které se bez doprovodu dospělé osoby neobejde, navíc na žalobkyni jako na matku je velmi fixováno. V České republice podstupuje již dříve lékaři indikovanou léčebnou terapii s velmi pozitivním výsledkem. Správní orgány obecně a zcela nesprávně konstatovaly, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebudou mít za důsledek nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobců, a to přesto, že správnímu orgánu byla známa skutečnost, že žalobci na území České republiky setrvali z důvodu léčby syna v rehabilitačním zařízení. Žalovaný ovšem neuvedl, jaký vliv měla uvedená okolnost na jeho posouzení přípustnosti správního vyhoštění, z čeho vyvozuje, že by při přerušení léčby nezletilého z důvodu vycestování nedošlo k nepřiměřenému zásahu

do soukromého a rodinného života, když právě zdravotní stav nezletilého je kritériem přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. K namítanému rozporu, že o možnost léčení nezletilého v Evropě se žalobkyně snažila 9 let, což správní orgán rozporuje s tím, že nezletilému bylo v době příjezdu na území České republiky pouhých 8 let, žalobkyně a) uvedla, že zřejmě došlo k nepřesnosti v překlade, neboť chtěla uvést, že o možnost léčení syna v Evropě se snažila od jeho narození. Žalobci konstatovali ohledně neoprávněného pobytu na území České republiky, že toliko v důsledku nutné péče a asistence nezletilému žalobci c), jehož zdravotní stav vyžaduje léčbu v České republice, která je velice efektivní, a z důvodu nekomplexní znalosti právních předpisů České republiky se dopustili namítaného protiprávního jednání, to v intenzitě pouhých 3 dnů. V žádném případě neměli v úmyslu se dopustit obcházení zákona a svého činu velmi litují. Toto „vybočení“ neměl správní orgán vyhodnotit k jejich tíži, a to s přihlédnutím k ust. § 174a ve spojení s § 176a odst. 1 písm. a) bod 1, 2, případně 3, což se ze strany správního orgánu nestalo. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost žalobci spatřují i v tom, že vycestování by mohlo vést ke zhoršení zdravotního stavu nezletilého žalobce c), příp. i k nebezpečí ohrožení jeho života, což správní orgán ignoroval, porušil minimálně ust. § 176a odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobci rovněž namítali, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvádí, čím a jakým způsobem by mohlo dojít jejich jednáním k narušení veřejného zájmu. Správní orgán ignoroval i podmínky stanovené § 122 zákona o pobytu cizinců, neboť jeho rozhodnutí jsou vůči nim velmi tvrdá, zasahují přímo do jejich života. Vycestováním z České republiky by žalobci a), b) nemohli asistovat nemocnému nezletilému synovi během léčby. Na žalobkyni a) je dítě velmi fixováno a bez její přítomnosti by nebylo schopno na území České republiky pobývat.

5. Žalovaný v písemných vyjádřeních navrhl zamítnutí žalob. Zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí s tím, že v žalobách jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo v rozhodnutích správního orgánu plně reagováno.
6. Soud věc projednal v nepřítomnosti žalovaného, který se k jednání, k němuž byl řádně předvolán, omluvil a souhlasil s rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti.
7. U jednání žalobci setrvali na svých stanoviscích k věci.
8. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
9. Z obsahu správních spisů žalovaného soud zjistil, že 28. 11. 2018 bylo žalobcům oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a byla jim dána příslušná poučení dle konkrétních ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců. V oznámení o zahájení správního řízení je kromě jiného konstatováno, že správní řízení je zahájeno na základě skutečnosti, že dne 28. 11. 2018 byla provedena pobytová kontrola v Sanatoriu Klimkovice. Během pobytové kontroly bylo zjištěno z cestovních dokladů žalobců, že žalobkyni a) bylo uděleno schengenské vízum č. V, žalobce b) pobýval na území České republiky na schengenské vízum č. V ze dne 25. 9. 2018, oběma s platností od 27. 9. 2018 do 25. 11. 2018 s délkou pobytu na 45 dnů, počet vstupů MULT. Žalobci vstoupili na území členských států Evropské unie přes letiště

Fiumicino v Itálii dne 26. 10. 2018. Lhůta oprávněnosti pobytu 45 dnů cizincům uplynula 25. 11. 2018. V době kontroly, tj. 28. 11. 2018 cizinci pobývali na území smluvních států Evropské unie nad rámec platnosti, a to celkem 3 dny. Žalobci a) a b) do protokolu o výsledku účastníka správního řízení kromě jiného uvedli, že na území členských států Evropské unie vstoupili poprvé přes letiště Fiumicino v Itálii dne 26. 10. 2018 společně s nezletilým synem – žalobcem c). 29. 10. 2018 společně odcestovali z Itálie do České republiky do lázní v Klimkovicích. Do lázní přicestovali z důvodu léčby nezletilého žalobce c), který má diagnózu DMO – dětskou mozkovou obrnu v diparetické formě, s hypotonií trupu, proto zde podstupuje rehabilitaci ke zlepšení celkové kondice, především trupu, posílení svalů dolních končetin a zlepšení sebeobslužnosti. Žalobci uvedli, že si jsou vědomi neoprávněného pobytu. Na území České republiky nemají žádné společenské, kulturní nebo ekonomické závazky, ani žádné jiné blízké rodinné nebo příbuzenské vazby. Na území České republiky či Evropské unie nemají osobu, kvůli které by ukončení jejich pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Oba uvedli, že se mohou vrátit do svého domovského státu. Spis obsahuje rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování žalobců z území České republiky ze dne 29. 11. 2018 č. ZS45596. Zdravotní stav nezletilého žalobce c) byl dokládán lékařskou zprávou vystavenou vedoucím lékařem MUDr. T. B. Ze spisu se dále podává, že žalobci a) a b) byli dne 29. 11. 2018 seznámeni s podklady pro rozhodnutí. K důkazům a podkladům se nechtěli vyjádřit.

10. Dne 29. 11. 2018 byla vydána rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPT-273144-18/ČJ-2018-070022 a č. j. KRPT-272898-19/ČJ-2018-070022, proti nimž žalobci podali odvolání, o nichž žalovaný rozhodl žalobou napadenými rozhodnutími tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních rozhodnutí nebo správních rozhodnutí.
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 téhož zákona, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
13. Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
14. Soud předně konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří nedílný celek. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Dle

názoru soudu rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná a přezkoumatelná. Z rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývají důvody, pro které došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci pobývali na území České republiky od 26. 11. 2018 do 28. 11. 2018 bez víza, ač k tomu nebyli oprávněni. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky žalobci pobývali v období od 26. 11. 2018 do 28. 11. 2018 bez víza, ač k tomu nebyli oprávněni, žalobci ani ničeho nenamítali. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb., - ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR č. ZS 45596, z něhož vyplývá, že vycestování žalobců do domovského státu je možné. Z výše citovaného protokolu o vyjádření žalobců jako účastníků správního řízení plyne, že žalobci si byli vědomi neoprávněného pobytu na území ČR.

15. Krajský soud dále činí závěr, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv a je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na své území.
16. Dle názoru soudu správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgán rovněž posuzoval přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění podle kritérií uvedených v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou podrobně rozvedeny na straně 3 – 4 a žalovaný se jimi podrobně zabýval na straně 4 až 5. Tyto úvahy soud považuje za zcela přezkoumatelné. Soud nesdílí názor žalobců, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nepříznivý zdravotní stav nezletilého žalobce c). Zdravotním stavem nezletilého žalobce c) se žalovaný podrobně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí. Tyto závěry soud sdílí, v podrobnostech na ně odkazuje. Dle názoru soudu žalobci se nemohou odvolávat na nutnost další léčby nezletilého žalobce c) v České republice a jeho špatný zdravotní stav, neboť v takovém zdravotním stavu už do České republiky přicestoval, následným pobytem v lázních se jeho zdravotní stav zlepšil, jak prohlásili žalobci a) a b) do protokolu o jejich výsledku jako účastníků správního řízení, také v žalobě uvedli, že léčba nezletilému velmi pomáhá. Pokud lékař doporučil další léčení nezletilého na území České republiky, bylo na žalobcích a) a b), aby si vyřídili příslušná povolení, což však neučinili. Žalobci přitom během správního řízení před správním orgánem neuvedli nic o tom, že by jim nějaké okolnosti znemožňovaly si potřebná povolení vyřídit. Žalobci mohli vyřešit svou situaci v souladu se zákonem před vstupem na území České republiky vyřízením vhodného víza. Soud sdílí závěry žalovaného, že žalobci uvedené okolnosti neznamenají, že by se v případě jejich vyhoštění jednalo o nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. Správní orgány zcela přiléhavě zdůraznily, že žalobce nemá žádné vazby k území České republiky, nebyla zjištěna ani tvrzena žádná jejich integrace do české společnosti či společenské, kulturní a ekonomické vazby na území České republiky. Zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť takový zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah. Absolvování léčebného pobytu není okolností, která by zakládala naplnění podmínek § 119a odst. 2 z.

č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Soud uzavírá, že správní vyhoštění bylo uloženo žalobcům v souladu se zákonem.

17. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloby nejsou důvodné, proto je v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. tak, žádný z účastníků nemá právo na nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23.04.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně